

Το βαθύ νόημα της Μεγάλης Εβδομάδας, από ένα παλιό Αναγνωστικό Δημοτικού Σχολείου.

Ευάγγελος Μαυρογόνατος

6/4/2015

Στις ημέρες μας, όποιος προσπαθεί να αναβιώσει ήθη και έθιμα του παρελθόντος ή να συγκρίνει το ρομαντικό χθες με το ισοπεδωτικό σήμερα, θεωρείται λίαν επιεικώς γραφικός.

Ναι είναι υπαρκτή η οικονομική κρίση, δυστυχώς όμως το μεγαλύτερο πλήγμα το δέχτηκε η Πατρίδα μας με την αλλοτρίωση της Παιδείας μας.

Με πολύ «ωραίο» και έντεχνο τρόπο ξεριζώσανε από την Παιδεία όλα εκείνα τα στοιχεία που την έκαναν τόσο ξεχωριστή και σπουδαία.

Ξερίζωσαν κάθε αναφορά στο Χριστό και στην Εκκλησία Του, μετατρέποντας την Ομολογία Πίστεως σε Θρησκευολογία.

Ξερίζωσαν κάθε αναφορά στην Πατρίδα μας, την Ελλάδα.

Σε πείσμα λοιπόν των καιρών και επειδή διανύουμε την Μεγάλη Εβδομάδα ας διαβάσουμε παρακάτω, ένα απόσπασμα από το Αναγνωστικό Β 'Δημοτικού του 1963, πρώτα εμείς οι μεγαλύτεροι, προκειμένου να ξαναθυμηθούμε με τι απλότητα ήσαν γραμμένα τα παλαιά σχολικά βιβλία του Δημοτικού, αλλά και πόσο πλούσια σε νοήματα.

Στην συνέχεια ας δώσουμε να το διαβάσουν και τα παιδιά μας ή τα εγγόνια μας.

Η «κατ' οίκον» εκπαίδευση είναι στις μέρες μας περισσότερο αναγκαία από κάθε άλλη εποχή.

- Πότε κιόλας έπερασαν η Σαρακοστή; Πότε έφθασεν ή Μεγάλη Έβδομάδα; Καθόλου δέν εκατάλαβα, είπεν ή μητέρα στη Δαφνούλα και στόν Κωστάκη, τὰ παιδιά της

Η Δαφνούλα τήν έρώτησε:

- Γιατί, μητέρα, αυτή τήν εβδομάδα τήν λέγομε Μεγάλη;

- Γιατί, παιδί μου, τīs ήμέρες αυτές έπαθε πολλά ό Χριστός από κακούς ανθρώπους και στο τέλος τόν έσταύρωσαν.

Τήν ώρα εκείνη κάτω στο δρόμο τὰ παιδιά έχαλοῦσαν τόν κόσμο από φωνές. Ήταν ό Φώτης, ό Άλέκος και άλλα γειτονόπουλα αυτά, πού έφώναζαν. Τί γέλια! Τί ξεφωνητά! Τί κακό!

Είς τήν μητέρα έφάνηκε πολὺ ἄπρεπο αυτό. Τέτοια ήμέρα λυπητερή νὰ φωνάζουν τὰ παιδιά τόσο! Κατέβηκε γι' αυτό κάτω και τούς είπε μερικές κουβέντες πολὺ φρόνιμες:

- Ἄν είχατε, παιδιά μου, στο σπίτι σας κάποιον δικό σας νὰ ὑποφέρη, θὰ έκάνατε ὄ,τι κάνετε τώρα; Θὰ έγελοῦσατε, θὰ έτρέχατε, θὰ έγεμίζατε τόν κόσμο από ξεφωνητά;

Τὰ παιδιά δέν ήξεραν γιατί τούς έλεγε αυτά και έκοίταζαν σιωπηλά. Μονάχα ό Τάκης τής είπε:

- Μὰ έμεις δέν έχομε κανένα δικό μας νὰ ὑποφέρη. Γιατί νὰ μη γελοῦμε και νὰ μη φωνάζωμε;

- Καὶ ὁμως, παιδιὰ μου! Ἔχομε κάποιον πολὺ δικό μας, ποὺ ὑποφέρει! Ἔχομε τὸ Χριστό μας. Ὅλη αὐτὴ τὴν Μεγάλῃ Ἑβδομάδα ὑποφέρει, βασανίζεται, σταυρώνεται. Ἐμεῖς, σὰν Χριστιανοί, δὲν εἶναι σωστὸ νὰ μὴν νοιώθωμε τὸν πόνο του. Αὐτὸς γιὰ μᾶς ἐσταυρώθηκε.

Ἡ μητέρα δὲν τοὺς εἶπε ἄλλο τίποτε καὶ ἀνέβηκε πάλι στὸ σπίτι. Τὰ παιδιὰ ὁμως ἐκατάλαβαν τὸ σφάλμα τους καὶ ἐσιώπησαν. Ὁ Ἀλέκος μάλιστα, ποὺ ἦταν ἀπ' ὅλους μεγαλύτερος, ἐλυπήθηκεν ἀκόμη πιὸ πολὺ.

- Ἀλήθεια, παιδιὰ: Ἐπρεπε νὰ τὸ συλλογισθοῦμε καὶ μόνοι μας αὐτό. Δὲν εἶναι σωστὸ νὰ κτυποῦν οἱ καμπάνες, νὰ ἔχωμεν ἀγρυπνίες, νὰ εἶναι Μεγάλῃ Ἑβδομάδα κι ἐμεῖς νὰ ξεφωνίζωμε. Ὅλες αὐτὲς τὶς ἅγιες ἡμέρες πρέπει νὰ εἴμεθα προσεκτικοί. Νὰ πηγαίνωμε στὴν ἐκκλησία καὶ νὰ παρακολουθοῦμε μὲ εὐλάβεια τὶς ἱερὲς τελετές.

Το μήνυμα τῆς τελευταίας αὐτῆς παραγράφου, ας το κάνουμε πράξη ὅλοι μας καὶ ας προσερχόμαστε, ὅσο μπορούμε περισσότερο, στους ἱεροὺς ναοὺς, προκειμένου νὰ συμμετάσχουμε στο ἐκούσιο πάθος τοῦ Κυρίου μας, δίδοντας τὸ παράδειγμα στα παιδιὰ καὶ στα εγγόνα μας.

Οἱ μέριμνες τῆς καθημερινότητος, εἰδικῶς οἱ απογευματινὲς ὥρες, δὲν τελειώνουν ποτέ. Για δε τὰ καφενεῖα καὶ τὶς καφετέριες ὑπάρχει αρκετὸς χρόνος τὶς υπόλοιπες εβδομάδες τοῦ χρόνου νὰ τα ἐπισκεπτόμαστε.

Χριστὸς Ἀνέστη! Νέοι, γέροι καὶ κόρες,
ὄλοι, μικροί, μεγάλοι, ἐτοιμασθῆτε,
μέσα στὶς ἐκκλησίες τὶς. δαφνοφόρες
μὲ τὸ φῶς τῆς χαρᾶς συμμαζωχθῆτε.

Ἀνοίξετε ἀγκαλιὲς εἰρηνοφόρες
ἐμπροστὰ στοὺς Ἁγίους καὶ φιληθῆτε,
φιληθῆτε γλυκὰ χεῖλη μὲ χεῖλη,
πέστε: Χριστὸς ἀνέστη! ἐχθροὶ καὶ φίλοι.

Λάμπει τ' ἀσήμι, λάμπει, τὸ χρυσάφι,
ἀπὸ τὸ φῶς ποὺ χύνουνε οἱ λαμπάδες,
κάθε πρόσωπο λάμπει ἀπ' τ' ἁγιοκέρι,
ὅπου κρατοῦνε οἱ χριστιανοὶ στὸ χέρι.

«Ἄπαντα» Διονύσιος Σολωμὸς

Πηγή : Αναγνωστικὸ Γ' Δημοτικὸ 1955

ΚΑΛΗ ΑΝΑΣΤΑΣΗ!!!